

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. július 20.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR TÚLÁRADÓ KEGYELME

Lekció: Zsidók 3,7-19

Alapige: 4 Mózes 15,1-7

Azután így szólt az ÚR Mózeshez: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Amikor bementek arra a földre, amelyet lakóhelyül adok nektek, és tűz-áldozatot akartok készíteni az ÚRnak, egészen elégő vagy véresáldozatot, vagy fogadalom teljesítésére vagy önkéntes áldozatul vagy ünnepeiteken, hogy szarvasmarha- vagy juhféléből kedves illatot készítesek az ÚRnak, akkor aki áldozatot mutat be, mutasson be az ÚRnak ételáldozatul egytized rész efa finomlisztet egynegyed rész hín olajjal összegyúrva. Italáldozatul pedig egynegyed rész hín bort adj az egészen elégő vagy véresáldozathoz minden bárány mellé. Vagy ha kossal áldozol, készíts ételáldozatul kéttized rész efa finomlisztet egy hín olaj harmadrészével összegyúrva, italáldozatul pedig egy hín bor harmadrészét. Így vigyed az ÚRnak a jó illatú áldozatot.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, azokért a csodákért, amiket a mi személyes életünkben, csak az elmúlt héten is, végbe vittél. Köszönjük, Urunk, hogyha a zsoltár szavait valóban annak az örömeben, vidámságával énekelhetünk, hogy hűséggel követhettünk téged, tapasztaltuk szeretetedet. Urunk, az ígédet hallva ugyanakkor megvalljuk: bocsánatodra is szükségünk van, kegyelmedre, szabadításodra. Könyörülj rajtunk, kérünk, hogy ne legyen soha kemény a szívünk. Segíts, hogy szabadok lehessünk minden hitetlenségtől, akármilyen apró dolga az életünknek, ne tudjon odáig vezetni bennünket, hogy elfordulnánk tőled. Urunk, tudjuk és valljuk, hogy egyedül Jézusért lehet nekünk megmaradásunk tebenned hűséggel. De áldunk téged, hogy a kijelentés is ezt hirdeti. Köszönjük, Atyánk, hogy mi az Úr Jézusban láthatunk. Köszönjük mindazt, amit ő elvégzett.

A gyülekezet közösségében kérünk gyógyíts, vigasztalj, erősíts bennünket. Azoknak a családoknak, akik ezen a héten álltak meg ravatal mellett, adjad a te vigasztalásodat is a hirdetett ígén keresztül. Kérünk arra, Urunk, hadd lehessünk olyan nép, akik teelőtted örvendezünk, vigasztalódunk.

Urunk, kegyelmeddel áldd meg a gyermekeket most Neszmélyen, a közöttük szóló ígét is, erővel és hatalommal hadd szólja az ott szolgáló. Áldd meg testvéreinket, barátainkat, akik most máshol hallgatják a te ígédet szabadságos idejüket töltve.

Akik pedig, Urunk, betegágyon fekszenek kórházban vagy otthon, őket is a te kegyelmed vegye körül – ahogy az apostol is átélhette –, az elég kegyelem békessége, öröme. Jézusért kérjük, Atyánk, mindezeket tőled.

Ámen.

Igehirdetés

Mivel nem olyan régen olvastuk a Mózes 3. könyvét, emlékezhetünk, hogy talán ennek a szakasznak ott lett volna inkább a helye, ahol áldozati szertartások, az Isten szentségében élő hívő nép mindennapi élethelyzetét mutatja be a Szentírás a Sínai hegyen Mózesnek és a hegynél tartózkodó Isten népének. Mert a Mózes 4. könyve azt az időszakot öleli át, a több mint 38 esztendő, amit a Sínaitól eltávozva a Kánaán határán levő Moáb síkságig töltött el az Úr népe, amit bibliaolvasó emberekként így ismerünk, hogy a pusztai vándorlás, a 40 éves pusztai vándorlás időszaka. Ilyen történetekkel van tele ez a könyv, mégis valamiért Isten fontosnak érezte megismételni azt, amit már egyszer mondott a népének, illetve hozzá is tett valamit – csak egyetlen gondolattal így a bevezetőben –, hogy a véres áldozathoz, bűnáldozathoz, most már italáldozatot is parancsol az Úr. – Látjuk majd ennek is a jelentőségét.

De amit ismerünk erről a bibliai könyvről és Isten népe történetéből – szomorúan hallhattuk is a Zsidókhoz írt levélben –, ennek a könyvnek a fő témája sajnos az, hogy mennyire nem bízott az atyák, nagyapák nemzedéke az Úrban, és a 13-14. rész – az ezt megelőző szakasz – leírja: nem mehettek be. Isten szigorú ítélete elhangzott és valóban nem mehettek be. Olyan elkésérítő látni Isten népének ezt a helyzetét.

Ez a könyv ugyanakkor mégis azt hirdeti, hogy ennek ellenére is az Úr hogyan marad hűséges a népéhez, amikor engedelmeskedtek, az is az Úr szeretete, irgalma alapján, amikor pedig ilyen keményszívűséggel elfordultak tőle, az Úr akkor is megmaradt kegyelmesnek.

Az a bibliai kijelentés jutott eszembe az egész könyvre vonatkozóan is és a mostani szakaszhoz kapcsolódóan, amit Pál a Római levél 5. része 20. részében így ír le: ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.

Egy apró példa, ami segít megérteni az igehirdetés üzenetének a hangsúlyát, hogy akármilyen helyzetben is vagyunk mi is, mostani Isten népeként, boldogan az Úrral vagy talán szégyenkezve, esetleg vétkesen elesve, akkor is látnunk kell: az Úr az ő népéhez mindig túláradó kegyellemmel fordul.

A pohár most hadd jelképezze a hívő ember életét, amely amikor megtöltjük, – most ilyen melegben – finom és jóleső, ha viszont a hívő életben az Isten embere vagy népe megáll, akkor a víz a pohárban megposhad, elkezd piszkosodni, rettenetes lesz, egyáltalán nem kedves. Ha az Úr népe a pusztai vándorlás során megmaradt volna ilyen keményszívűnek mindvégig, akkor rettenetes lett volna. De amikor a pohárba elkezdjük a vizet tölteni – ami jelképezze most az Úr kegyelmének a túláradó voltát –, akkor a víz egy idő után elkezd kifele ömleni a pohárból és látjuk, hogy mennyire túlárad. Ilyen az Isten kegyelme. Túlárad az életünkön és nem fog kifogni – a kancsóból kifogyna a víz –, de az Úr túláradó kegyelme, az el nem fogyó. A legnagyobb nehézségek, bajok között is mindig ilyennek kell látnunk az Urat. Lehet, hogy úgy érzem, hogy az én életem pohara – példaképpen mondom még egyszer aláhúzva – most olyan szennyes, piszkos, akkor is a kegyelem tisztít meg és szabadít fel. Amikor meg tele vagyok örömmel és minden olyan szép és jó, akkor is az Úr túláradó kegyelme által lehet mindez.

Milyen a bibliai történet fényében Istennek ez a hűsége, kegyelme? Erről lesz szó az istentiszteleten.

Ehhez azt tisztázzuk, hogy milyen volt az Úr népe, amikor engedetlen lett. Elkészült a szent sátor, Isten a népet számbavette – erről ír a Mózes 4. könyve első néhány része –, katonai rendbe helyezte az ő népét sátorozva, aztán amikor elindultak is, katonai rendben meneteltek. Egyszerűen megfogalmazva olyan szép azt látni az első részekben, hogy újra meg újra ott van: Mózes megtette, amit az Úr mondott, a nép engedelmeskedett annak, amit az Úr mondott. A hívő életnek azt az örömét, szépségét, áldásait fogalmazza meg az a néhány történet, amikor a helyén van Isten népe – és magunkra vonatkoztatva rögtön az üzenet miatt is –, amikor tényleg boldogan él az Úr népe, az Úr katonái a helyükön vannak, és átérzik ennek az örömét.

De az a szörnyű, hogy a Mózes 4. könyve azután mégsem ezt írja le. Hanem valami miatt a nép teljesen elfordul az Úrtól. Elkezdenek először panaszkodni, zúgolódni hétköznapi dolgok miatt, aztán pedig jön a 13-14. rész rettenetes igazsága, kijelentése. Ott vannak a cél előtt és nem hajlandók bemenni, teljesen megkeményedik a szívük, nem fogadják el az Úr bátorító szavát, hanem fellázadnak az Úr ellen. Isten kimondja az ítéletet, ami nagyon súlyos: nem mehetnek be az atyák. És ennek az ítéletnek a súlyát a fiak és az unokák nemzedéke abban éli át, hogy nekik kell sokkal hosszabb ideig vándorolni a pusztában, pedig bemehettek volna azonnal, néhány hét után a Sínai hegytől eltávozva, és jöhettek volna az Úr szabadító csodái az ígéret földjén. De nem ez történt.

Ahogy hallottuk a Zsidókhöz írt levélben, ez a bibliai történet, ez a szakasz mind hirdeti az újszövetségi hívő népnek is, hogy a földi életünkben, ha nem engedelmeskedik az Úr népe az Úrnak, ha nem bízunk benne, ha fellázad ellene, ha keményszívűvé lesz, az örök üdvösségét persze nem veszítheti el, de a földi élete megkeseredhet. És jaj, hogyha egy ilyen nehéz élethelyzetben vétkeztem, érzem ennek a súlyát is talán, és tudom, hogy az Úr fenyítő ítélete rajtam van, sőt látom még az utódaimon is ennek a súlyát, akkor nagyon belekeseredhe-

tek. De ekkor is döntő, hogy kire nézsek akkor. A helyreállítás miatt nagyon fontos, hogy az újszövetségi hívő nép is lássa meg az Urat.

Ez volt nekem nagyon bátorító a 15. rész elején. Mert lehet, hogy vannak dolgok, bűnök, amiket nem lehet már jóvá tenni, nem lehet meg nem történtté tenni, és ha egy egész közösség így viselkedik, ahogy itt a bibliai történetben, akkor az rettenetes. De az Úr túláradó kegyelme miben látszik? „Szóla pedig az Úr Mózesnek mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: mikor bementek arra a földre, amelyet lakóhelyül adok nektek.” És aztán folytatja, hogy mi mindent kell majd ott csinálniuk. Éppen meghirdette Isten az ítéletet, hogy nem mentek be, és noha bűnbánatra jutottak, mégis szembefordulnak az atyák. „Akkor fölme gyünk és harcolunk, meg tesszük, amit az Úr mondott!” – ez van a 14. rész végén –, néhányan sajnos elvesznek emiatt, mert az Úr nincs velük. Volt bűnbánatuk, de még mindig nem az Úr akarata szerint élnek, nem az Úrra tekintenek igazából. Ott az ítélet kimondása tehát, ott Isten népének a bűne súlya.

A következő kijelentés pedig, hogy az Úr kimondja, hogy bementek. Ezt hallhatták az atyák is és hallhatták a fiak is. Pontosan az ellenkezőjét mondja annak az Úr itt, mint amit előtte megfogalmazott az atyákra vonatkoztatva. Nem mentek be. Itt meg azt mondja: bementek. Tudjuk, hogy a fiak és az unokák bemennek. De ezt akarta megerősíteni. Ebben van a kegyelme nagysága, hogy kiemeli az Úr az ítéző szava mellett vagy annak ellenére az ő kegyelmes ígérte tét.

Az első, amit ki kell emelni, hogy egyáltalán az Úr megszólal. Az egész könyv ezzel indul: és szólt az Úr. És az a szép, hogy ezzel is fejeződik be, 36. rész 13. verse az Úr rendelkezései, parancsai, amiknek engedelmeskedett Mózes és a nép. Tehát szól az Úr. Ez hatja át az egész könyvet. Amikor pedig ebben a bibliai könyvben ott van ez a kifejezés, hogy „monda az Úr” vagy „szóla az Úr”, ez mindig ki akarja emelni az adott kijelentés súlyát, hogy az nagyon fontos. Mert az Úr szava jelenti az ő cselekedetének az elkezdését ígérteképpen, majd a beteljesítését. Lehet, hogy a nép olyan, amilyen, de az Úr akkor is szól. Nagyon fontos: nem az ítéző szava, hanem a kegyelmes szava az utolsó mindig.

Kedves az is a történetben, hogy az ábrahámi ígérethez teszi a hangsúlyt: nektek adom azt a földet. Ezt az ősatyának ígérte meg az Úr és végig hűséges ehhez. Lehet, hogy most éppen az ő népe nincs a helyén és rettenetes lelkiállapotban van – nagyon sötét a pohárban a víz –, de hogyha az Úr megszólal és cselekszik, akkor a népét is majd helyreállítja. Nem régen olvashattuk a Korinthusi 2. levél 1. része 20. versében, hogy Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igenné és ámenné. Itt az 'ő' az Úr Jézusra vonatkozik. Lehet, hogy a földi életben súlyos bűnököt követhet el az Úr népe, amit nem lehet helyrehozni már, de nem kell itt megmaradni, hanem akkor is az Úrra tekinthetünk. Mert az Úr mindig azt nézi, amit ő kijelentett és ezt erősíti meg a súlyos vétkezés után is. Az apák nemzedékének is biztatás. A fiak nemzedékének, akik tudták, hogy a szüleink miatt most nagyon nehéz lesz, jó pár éven vagy évtizedeken át így kell élnünk, de az Úr szól és bevisz bennünket. Nekünk az Úr Jézus személye még magasztosabban hirdeti, hogy ha az Úr szól, akkor hatalmas dolgokat cselekszik.

Az Úr szava tárgya ez: mikor bementek a ti lakóföldetekre, amelyet én adok nektek. Ezzel kezdi. Azután leír egy csomó liturgiához kapcsolódó, ószövetségi áldozati rítushoz kapcsolódó tanítást, parancsot, illetve az Isten népe szent életéhez tartozó dolgokat, igazságokat. Aminél mi teljesen jogosan érezhetnénk, újszövetségi hívő nép pasaréti tagjaiként, hogy most miért kell ennyiszor mondani ezt? De ne felejtjük el, hogy az áldozatok – emlékszünk – mindig mutatnak előre az Úrra, a szabadítóra, az egyetlen áldozatra, amit Jézus bemutatott.

Nekünk unalmassá válnak a születéstörténetek? Vagy a passió történetei? Minden nagy ünnepen újra meg újra halljuk ugyanazokat a bibliai történeteket, hogy mi minden történt Jézussal, mindig szól a kereszti evangéliuma a pasaréti szószéken is, és unalmassá válik? Sokszor apró részleteket hangsúlyozunk újra meg újra talán, de az emlékezés és az isteni kijelentés miatt tudjuk, hogy ezt azért kell ismerni, mert így ismerhetjük meg az Úr személyét, nagyságát.

Isten is emlékeztet az ószövetségi nép számára szóló módon – azért van olyan részletesen az áldozati leírás, emlékeztet –, illetve új kijelentést is tesz, mert az italáldozat és a véresáldozat, bűnért való áldozat összekapcsolása itt van leírva. Ez új. De még mielőtt ezt részleteznék Isten, előtte mondja: bementek. Amikor majd bementek, akkor... Azaz ezt akarja kiemelni, hogy én az ígéremhez hű maradok. Annyira hű maradok, hogy majd amikor bementek, akkor ilyen áldozatokat mutattok be. Azért mutathattok be ilyen áldozatot, mert már bent lesztek. Például – nemsokára olvassuk majd –, hogy amikor egy háziasszony kenyeret készít, akkor a kenyér egy részét az Úrnak szánja áldozatul. A pusztai vándorlás során mannat ettek. Azt is el kellett készíteni, de kenyeret, kenyérsütést csak az ígéret földjén lehetett majd igazából. Isten tehát kiemeli az ígéretet.

A kétszeres megerősítés abban látszik a történetben, hogy nemcsak ki mondja, hogy bementek. Az áldozati dolgok minősége és mennyisége is hirdeti, hogy ezek majd az ígéret földjén bőségesen levő dolgokból. Megvan, hogy mennyi bort kellett italáldozatul, jó illatú áldozatul bemutatni az áldozati szertartás során. A bor mennyisége. Bor majd a Kánaán földjén lesz.

Eszembe jutott az is, két kém hozta a szőlőfürtöt a vállán, olyan nagy volt. Viszont a probléma, hogy a tíz kém fellázította a népet, hogy hát igen, nagyok a gyümölcsök, de nagyon nagyok az ellenség is és nem fogunk győzni, hiába mondja az Úr, hogy igen. De nem fogunk győzni. Hitetlenek lettek tehát. A szőlőfürt, a bor emlékeztethette őket arra, hogy az apáink hogy megijedtek. Ez a kijelentés pedig hirdetheti, ennek a reménységében élhettek, hogy mennyi bor lesz majd, amit használhatunk az áldozatnál, hiszen milyen hatalmas szőlőfürtöt hoztak. Ha arra néztek, ami a bűn, ami a véték, akkor elkeseredés és az isteni ítélet, ha viszont az Úr kegyelmére, az Úr személyére, amit megígért és most aláhúzza újra, akkor meg láthatják a szabadítás, az ígéret beteljesedésének a bizonyossága örömét.

Egy egyszerű példát hadd tegyek még ide. Nagy ajándéka az Istennek, amikor valaki az alkoholtól szabadul. Lehet, hogy a maga élete is tönkre ment már, a család is sokat szenvedett miatta, de megszabadul. Gondoljuk el, testvérek,

AZ ÚR TÚLÁRADÓ KEGYELME

mekkora öröm lehet, amikor a család együtt van, és annyira felszabadult az alkohol rabságából valaki, hogy nyugodtan meg tud inni egy pohár bort a családdal együtt. Előtte rettenetes, a szabadítás, az Úr kegyelme után micsoda öröm. Vagy lehet, hogy ő nem iszik bort, mert nem akar kísértésbe esni, de ugyanakkor együtt tud örülni a családnak, mert az Úr szabadításán van a hangsúly már.

Az Úr szava, az ő ígérete megerősítése tehát, és a harmadik, hogy azok a rendelkezések a részleteikbe menően, amit itt fel is olvastam az 1-7. versben, és tovább is olvashattam volna, azok meghirdetik, hogy ilyen az Isten. Az Isten szövetségi hűségét, népéhez való viszonyát ábrázolta ki minden áldozat. És a nép szent élete is. Szent az Úr és mi az ő szent népe vagyunk: például kenyérsütéskor háziasszonyként az Úrnak mutatom be a kenyérnek azt a részét, mert az Úrtól kaptuk. Isten, amikor számunkra a szabadítást és a kegyelmét meghirdette tehát Jézusban, akkor az ő szövetségi hűségét igazolta. Ez a múlt-ra és a jelenre nézve egyaránt döntő.

Az üzenet szempontjából Jézus életéből most azt emeljük ki, hogy nem volt véletlenül az ő kereszthalála, engedelmes volt mindhalálig, ő teljesen hűséges maradt az Atyának – emlékszünk –, Jézus lett az az egyetlen áldozat, ahogy mondtuk. Egy mozzanatot még ki akarok emelni, hogy a karácsonyi történet jánosi igéjében így hangzik: „és az ige testté lett és lakozott közöttünk”. Ez a kifejezés az ősi nyelven a görögben: sátorozott. Az Úr Jézus egész földi élete hasonló volt, mint ahogy a pusztai vándorlás ószövetségi népe, az atyák és a fiak egyaránt. Csakhogy Jézus a sátorozását, a pusztai vándorlását – jelképesen mondva – tökéletesen engedelmesen élte. Őt is az Atya szeretete, kegyelme, hűsége erősítette. Gondoljunk arra, mikor a megkísértése volt, éheznek 40 napos böjti időszak után, jön a kísértő. És emlékszünk, mire mondott Jézus legelőször igent? „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami az Isten szájából származik.” Jézus is az Atya szavát tette hangsúlyossá, mert az Úr szava, az ő ígérete és az ő népéhez fűződő kapcsolata mutatja, hogy kicsoda ő nekünk. És mindez az Úr Jézusban teljeseedik be.

Ezért itt a végén elmondhatjuk, ami ennek a résznek a végén is el is hangzik, 40-41. verseket felolvasom: „Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom földéből, hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” Az Úr az ő személyét emeli ki végig. Itt ki is mondja megint. Amikor az Úr tehát várja az ő népe engedelmességét, parancsol az atyák nemzedékének is újra, és a fiaknak is szól a rendelkezése, akkor az alapját ennek önmagában mutatja be. Isten, amikor a népével szemben bármilyen követelményt támaszt, akkor mindig kijelenti, hogy az alapja a követelménynek nem bennetek van, hanem bennem.

A Zsidókhöz írt levél ezért szólt úgy, ahogy, hallottuk, és a Korinthusi 1. levél 10. rész 13. versét még idézem: mert nem egyéb, hanem csupán emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki (...) a kísértéssel együtt a kimenekedés útját is megadja majd, hogy megállhassatok a kísértésben. – Korinthusi 1. levél 10. rész 1-13. versét majd olvassuk el! – Isten népe engedelmeskedik az Úr-

nak. Az apák is, hiszen el kellett indulni a Sínai hegytől, aztán menetelni. Közben meghaltak az a nemzedék, Mózes se mehetett be, ennek is megvolt az oka, de az Úr ott volt számukra is mindvégig.

Néhány egyszerű gondolattal ehhez az utolsó üzenethez kapcsolódóan. Ha engedelmesek vagytok az Úrnak, az egész család, a házasságotok, a pasaréti gyülekezet, akkor legyünk hálásak érte, mert ez az Úr túláradó kegyelmének a jele. Árad a kegyelem és az életünkön ez látszik. Nagyon tudunk ennek örülni. Mások is érzik ennek áldását. De ha mégse vagyok engedelmes vagy nem vagy engedelmes, ha nagyon szégyelled magad valamiért, amit már nem is lehet jóvá tenni, akkor vége mindennek?

A bibliai történet üzenete, az igehirdetés üzenete ezért is szólt elsősorban, hogy amikor érezzük a pusztai vándorlás engedetlenségét, hitetlenségét az életünkön, akkor lássuk meg az Urat, hogy milyen kegyelemmel teljes. Aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék – mondja a Korinthusi 1. levél 10. részében a 12. versben. De az Úr hűsége segít megállni. Ha elestél és nem lehet jóvátenni az esésed utáni állapotokat, következményeket, akkor az a kérdés, hogy Uram, mit mondasz, mit tegyek most? Hiszen tovább kell lépni, mert az Úr visz bennünket az ígéret földje felé.

Azt se felejtjük el, hogy ha a földi életben valamit nem is lehet már helyrehozni, azért az Úr ígérete szerint nem ez a földi élet az igazi hazánk, hanem az örök üdvösség. És ha itt valamit nem is lehet jóvátenni az örök üdvösségben minden kedves és szép az Úr előtt. Isten népe ennek a reménységében él, mert szól az Úr és ő megerősíti az ő szavát. Jézusra nézhetünk félretéve minden akadályt és megkörnyékező bűnt egyénileg is és közösségeként.

Amikor a Zsidókhoz írt levél 3. része folytatódik, ahol még mindig pusztai vándorlás népéről is szól a kijelentés. Ott a 4. rész végén a 15. versben bátorít Isten: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez”. „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” Ennek a kegyelem királyi székének a birtokosa maga az Úr Jézus. Pál apostol ezért tudott az elég kegyelem erejével minden erőtelenség közepette boldog hívó ember lenni a földön, mert megtapasztalta, hogy tudok engedelmeskedni az Úrnak úgy is, hogy közben ott a tövis, a sátán angyala az életemben. De az Úr kegyelme.

Ez az a kegyelem, amelyről hallottuk, nemcsak hogy elég, hanem túlárad. Különösen akkor – az ige szerint –, amikor megnövekedik a bűn, akkor a kegyelem sokkal inkább bővülködik. Ez a kegyelem az Úr Jézusban valóság lett, és abban bátorít most Isten igéje bennünket is, hogy ehhez az Úrhoz jöjjünk, járuljunk bizalommal.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, mert bennünket is vezetsz győztesen. Hálásak vagyunk minden engedelmességünkért. Köszönjük, amikor nagyon kényes helyzetben is mertünk téged követni és igazoltad szabadításodat, megtartó kegyelmedet. Az igehirdetés üzenete fényében ugyanakkor hittel valljuk: sza-

AZ ÚR TÚLÁRADÓ KEGYELME

badok vagyunk a bűntől, a bűn következménye, sokféle terhétől is, mert Jézus Krisztus megszabadított. Kérünk arra, Urunk, ennek az öröme, békessége hadd töltse be a szívünket csakugyan.

Ezzel a hittel akarunk imádkozni most másokért is. Könyörülj meg azokon, akik még mindig keményszívűek, szólítsd meg őket és szabadítsd meg. Urunk, a mi népünkért is amikor imádkozunk teelőtted, ezt kérjük, hogy a mi népünk hozzád térjen. Kérünk azokért a testvéreinkért, akik a földi élet terheit hordozzák és elcsüggedtek. Erősítsd meg őket, hogy szárnyra keljenek mint a sasok, hadd tudjanak benned bízni.

Kérünk téged, támogasd a vigasztaló kegyelmeddel a gyászoló testvéreinket. Köszönjük, Urunk, hogy Jézus Krisztus legyőzte a halált dicsőséges feltámadásával. Imádkozunk, Urunk, hadd lehessenek a gyermekek, az unokák nemzedéke hozzád hűséges.

Kérünk, áldd meg, Urunk, az örvendezésünket most a keresztlő alkalmával a családokkal. Köszönjük, Urunk, hogy van neked néped a gyermekek, fiatalok között is. Áldunk, hogy hűségben tartottad a felnőtteket, időseket. Mint gyülekezet is hadd lehessünk győztes nép.

Kérünk arra, Urunk, kegyelmed támogassa a betegeket. És Urunk, add, hogy amikor elcsüggednek lelkileg, tapasztalhassák meg túláradó kegyelmed erejét békességben – és ha kedves neked –, gyógyulásban. Az Úr Jézusért hozzuk elébed személyes könyörgéseinket is most, Atyánk, az ő nevében.

Ámen.